

Štev. 3.

V Ljubljani, meseca marca 1921.

Leto XXII.

Naš Korotan.

PRIČAKOVANJE.

Vse ceste k reki Dravi hite,
ob njih hodi klasje bogato,
nad klasjem tri drobčkane ptičke lete,
pot kaže jim solnčece zlato.

V vovbrskih gorah dekleta pleto
vence z boječo tišino,
da ptičke jih sestram v Podjuno neso,
v Medgorje in v Rožno dolino.

V vencih krvavi je nageljev cvet,
pri cvetu vršič rožmarina,
a v njem je naskrivoma listek vdet,
na listku pa je bolečina:

„O, sestre v Podjuni, kako je pri vas,
je trdno še upanje vaše?
Povejte, kdaj pride obljubljeni čas,
ko meč svoj Matjaž spet opaše?”

O, sestre v Medgorju, povejte še ve,
vas strah je celovškega zmaja,
ki bruha le žveplo in ogenj na vse,
ki up jih v prihodnost navdaja?

O, sestre Rožanke, poglejte Obir,
kako se na jug on ozira —
o, vprašajte ga, znabiti on ve,
kje vojska koroška se zbira?“

Ceste prebele vse k Dravi teko,
vsi vrtili so s cvetjem natkani,
v vovbrskih gorah dekleta pojo
pesem o beli Ljubljani.

TOŽBA.

O, sveta Hema, Ti kraljuješ na gori
in milost deliš po dolini okrog,
o, čuj tihe tožbe, ki vrejo iz duše
nas malih koroških slovenskih otrok:

Mi romarji k Tebi prišli smo na goro,
pa nimamo zvončkov, ne rdečih bander,
nič več ne pozvanjajo srca nam mlada,
in ličeca naša blede venomer.

Nam matere, sestre, očete in brate
odvedel v Celovec požrešni je zmaj,
nestrpno mi čakamo v nemi bolesti —
pa ni jih že dolgo, že dolgo nazaj...

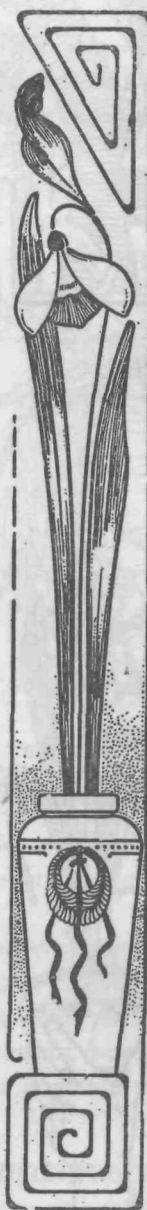
O, sveta Hema, Ti kraljuješ na gori,
Ti vidiš v dolini vso zlobo in laž,
udari tja doli do mesta Celovca:
otmi naše drage in Korotan naš! —

KOROŠKIM FANTOM.

Hej, fantje, zimzelen za klobuk,
pa hajd po kralja Matjaža,
na vratih vas čaka orjaški hajduk —
on je Matjaževa straža.

Hajduk vršič zimzelenov ima,
Matjaževa vojska ima ga,
in zimzelen lepše vsak dan zeleni,
in srd se množi na sovraga.

Hej, fantje, zimzelen za klobuk,
le vas še kralj Matjaž čaka,
na steni zdaj meč njegov ne visi —
v strup ga hajduk že namaka!

Tone Gaspari.